

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: N.B.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupené Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem, se sídlem Praha 1, Vladislavova 16*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2015, čj. MV-53462-5/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2015, čj. MV-53462-5/SO/sen-2012 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je p o v i n n a zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.999 Kč, do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. et Mgr. Jana Junga, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25.6.2015, čj. MV-53462-5/SO/sen-2012 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým byla zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 23.3.2012, čj. OAM-58151-24/DP-2011 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), kterým nebyla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999

Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*) žalobkyni prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně požadovala přiznání náhrady nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 15.9.2015, čj. 57 A 94/2015-36, byl žalobě přiznán ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. Dle žalobkyně se žalovaná plně ztotožnila s argumentací prvostupňového správního orgánu a napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že byla zjištěná jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky, s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Za jinou závažnou překážku považovala žalovaná (stejně jako prvostupňový správní orgán) skutečnost, že žalobkyně v období, na které jí byl dlouhodobý pobyt původně udělen, nepobývala na území České republiky po zákonem stanovenou minimální předpokládanou dobu. Žalovaná tento svůj závěr odůvodnila poukazem na § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž za takovou podmínku považovala pobyt žalobkyně na území ČR v období, na které byl dlouhodobý pobyt udělen, po dobu alespoň šesti měsíců. Existenci takové podmínky žalovaná dovodila z ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu. Z doslovného znění tohoto ustanovení je patrné, že zákon o pobytu cizinců nestanoví pro prodloužení dlouhodobého pobytu podmínku spočívající v minimální předpokládané době pobytu cizince na území ČR za předcházející období. Výslovně na to poukázal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3.7.2014, čj. 9 Azs 154/2014 (*všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz – poznámka soudu*), v němž rozhodoval ve věci (ne)prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky na základě § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, když v rozsudku je uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že zákon o pobytu cizinců nestanoví přesně, kolik dnů musí cizinec v rozhodném období pobývat na území České republiky. Posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech případu.*“ Žalovaná potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým nebyl žalobkyni prodloužen dlouhodobý pobyt, z důvodu, že žalobkyně nesplnila podmínku, jejíž splnění však zákon taxativně neukládal. Dle žalobkyně je nutné vykládat ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v souladu s jeho smyslem a účelem a v kontextu dalších ustanovení zákona o pobytu cizinců. Požadavek pobytu na území České republiky po dobu delší než 6 měsíců vychází sice ze samotného smyslu institutu dlouhodobého pobytu, nicméně žalobkyně v době podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR již zcela zjevně předpokládala své plné nasazení v pozici jednatele svých obchodních společností a byla si vědoma, že její přítomnost při realizování podnikatelských záměrů obchodních společností je více než nezbytná, a že za tímto účelem výkon funkce statutárního orgánu bude na území ČR pobývat prakticky neustále. Dle žalobkyně jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nezákonná a vychází z nesprávného právního

posouzení věci. Žalovaná popsala, kdy se žalobkyně v období mezi 16.9.2009 až 15.9.2011 zdržovala na území ČR, s tím, že tento její pobyt nesplňoval podmínku pro udělení dlouhodobého pobytu, resp. jeho prodloužení ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění se žalovaná odchylovala zcela od smyslu tohoto závěru, navíc i proti logice věci. Žalobkyni upozorňovala, pokud v průběhu odvolacího řízení (v období mezi 29.3.2012 a 25.6.2015) v souvislosti s přípravou a realizací podnikatelského záměru pobývala např. v roce 2013 na území ČR prakticky nepřetržitě, měla o této celkové době pobytu předložit důkazy, které by tvrzení o jejím častějším pobytu na území ČR podporovaly.

4. Nesprávné posouzení věci žalobkyně spatřovala v tom, že se správní orgány nezabývaly tím, zda naplňovala účel pobytu či nikoliv. Z postupu správních orgánů je patrný přepjatý formalismus. Ryze formální postup správních orgánů dle zákonných dispozic a neposkytnutí prostoru pro důkladné prověření konkrétního případu označila žalobkyně za nezákonný a v té souvislosti odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, čj. 5 Afs 16/2003 – 56. Dle žalobkyně se žalovaná nevypořádala s tím, jakou činnost žalobkyně vyvíjela po dobu, po kterou jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu původně uděleno, a tudíž z této činnosti žalobkyně správní orgány nemohly vyvodit žádné právní závěry, respektive zohlednit toto v rozhodnutí. Žalobkyně po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vykonávala činnost statutárního orgánu obchodních společností působících na území České republiky. Práva a povinnosti a především odpovědnost vyplývající z funkce statutárního orgánu stanovil zvláštní zákon a tyto předpoklady k naplnění funkce řádného hospodáře nemohly být omezeny místem a prostorem k výkonu funkce. Žalobkyně v minulosti vykonávala podnikatelskou činnost pouze v zahraničí a posléze se rozhodla tuto činnost přenést i na území České republiky. Zpočátku musela ještě činit kroky k přenesení podnikatelské činnosti ze zahraničí. Proto byla četnost jejího pobytu na území České republiky menší, přičemž jeho intenzita v čase narůstala. V období roku 2013 do současnosti, čili v období před rozhodnutím žalované, se žalobkyně zdržovala neustále na území České republiky a tuto skutečnost žalovaná v napadeném rozhodnutí nezohlednila. Dne 20.2.2015 právní zástupce žalobkyně v přípisu shrnul stav věci, doložil dokumenty potvrzující plnění podnikatelského záměru žalobkyně a uvedl, že podstatné změny, které nastaly v období mezi podaným odvoláním a mezi dnem 20.2.2015, by měly být brány žalovanou při rozhodování v potaz. Žalovaná se měla s uvedeným doplněním odvolání vypořádat. Dle žalobkyně žalovaná postupovala v rozporu se zásadou, že odvolací správní orgán rozhoduje podle skutkového stavu, který tu je v době vydání jeho rozhodnutí. V té souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. 1 As 68/2008.

5. Ohledně přiměřenosti rozhodnutí žalobkyně namítala, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že z informačního systému cizinců vyplývalo, že má žalobkyně na území ČR pouze manžela pana B.Y., který pobýval na území ČR pouze na základě víza za účelem strpění s dobou platnosti do 2.8.2015, proto zamítavým rozhodnutím nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně. Tento závěr žalované je však zcela v rozporu se skutečným stavem věci, neboť manžel žalobkyně pobýval v té době na území ČR na základě platného víza, které mu bylo uděleno dne 4.6.2015. Tento údaj o osobě manžela žalobkyně musel být žalované v době vydání napadeného rozhodnutí (dne 25.6.2015) zcela jistě znám. Žalovaná tak v odůvodnění napadeného rozhodnutí argumentovala

neplatnými údaji, o které opírala napadené rozhodnutí. Manžel žalobkyně se společně s žalobkyní podílel na realizaci jejich podnikatelského záměru, kterým byl provoz, pronájem a prodej částí víceúčelového domu s převážující funkcí ubytování v Karlových Varech.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Většinu námitek uvedených v žalobě označila za shodné s odvolacími námitkami, proto odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Další námitky uvedené v žalobě měla žalobkyně možnost uplatnit již v odvolání, což neučinila.

7. Konkrétně žalovaná uvedla, přestože pouze z jazykového výkladu slova „*hodlá*“ nelze jednoznačně dovodit, že žalobkyně musí fakticky pobývat na území České republiky minimálně po dobu 6 měsíců, je nutné ustanovení § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vykládat v souladu s jeho smyslem a účelem a v kontextu dalších ustanovení tohoto zákona. Požadavek pobytu na území České republiky po dobu delší než 6 měsíců vycházel ze samotného smyslu institutu dlouhodobého pobytu. Také argumentace žalobkyně o tom, že v době podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky již zcela zjištěně předpokládala, že její přítomnost bude při realizování podnikatelských záměrů obchodních společností více než nezbytná, a že za tímto účelem výkonu funkce bude na území České republiky pobývat prakticky neustále, je irelevantní ve vztahu k důvodu zamítnutí její žádosti o dlouhodobý pobyt, neboť posuzovaným obdobím bylo období od 16.9.2009 do 15.9.2011, tj. doba jejího posledního povoleného pobytu, v rámci kterého pobývala na území České republiky pouze 111 dnů.

8. Žalovaná měla za to, že pokud žalobkyně uvedla, že byla celková doba jejího pobytu na území v posuzovaném období delší, měla o tom předložit důkazy, které by tvrzení o jejím častějším pobytu na území podporovaly, a to v řízení před prvostupňovým správním orgánem či v řízení odvolacím. Vzhledem k tomu, že posuzovaným obdobím je období od 16.9.2009 do 15.9.2011, tj. doba posledního povoleného pobytu, nepřihlížela žalovaná k tvrzení žalobkyně, že pobývala na území v souvislosti s přípravou a realizací podnikatelského záměru častěji v roce 2013.

9. K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že z cizineckého informačního systému zjistila, že rozhodnutí o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání - účast v právnické osobě bylo manželovi žalobkyně vydáno až dne 24.8.2015. Vzhledem k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí (dne 25.6.2015) pobýval manžel žalobkyně na území České republiky pouze na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, usoudila žalovaná, že zamítavým rozhodnutím nebude zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně a napadené rozhodnutí proto nepovažovala za nepřiměřené.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75

odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud po provedeném jednání, při němž žalobkyně setrvala na své argumentaci.

11. Žalobu shledal soud důvodnou.

Skutkový základ věci

12. Žalobkyni byl podle § 44 odst. 4 písm. i) zákona o pobytu cizinců povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - účast v právnické osobě s platností od 16.9.2009 do 15.9.2011.

13. Dne 4.8.2011 podala žalobkyně u prvostupňového správního orgánu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

14. Dne 4.8.2011 žalobkyně k žádosti podle § 42c odst. 3 a § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců předložila 2 ks fotografie; cestovní doklad č. 63N9443736 s platností od 24.4.2009 do 24.4.2014; úředně ověřený Výpis z Obchodního rejstříku společnosti NOVA ANK TRADE K.VARY, s.r.o., kde je uvedena jako společník a jednatel; potvrzení Finančního úřadu v Karlových Varech, že k 1.8.2011 nemá žalobkyně a ke 4.8.2011 společnost NOVA ANK TRADE K. VARY s.r.o. daňové nedoplatky vůči územním finančním orgánům České republiky; potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení Karlovy Vary z 1.8.2011, že žalobkyně ani společnost NOVA ANK TRADE s.r.o. není vedena v registru plátců pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti a z toho důvodu není ke dni 1.8.2011 znám žádný splatný závazek vůči OSSZ Karlovy Vary; finanční prostředky k pobytu ve formě potvrzení ze dne 5.8.2011 UniCredit Bank ČR, že má manžel žalobkyně plné dispoziční právo k jejímu účtu; čestné prohlášení, že jsou žalobkyně s manželem vlastníky nebytového prostoru, který pronajímají (konkrétní fyzické osobě) za 59.000 Kč měsíčně a z tohoto nájmu mají zdroj příjmů na území ČR; nájemní smlouvu ze dne 1.6.2011 ohledně uvedeného nájmu; výpis z katastru nemovitostí uvedené nemovitosti; informace o transakcích na účtu UniCredit Bank vedeném na jméno žalobkyně za období červenec 2011 - srpen 2011; čestné prohlášení, že společnost NOVA ANK TRADE s.r.o. nevyplácěla ani nevyplácí podíly ze zisku; potvrzení o zajištění ubytování na dobu od 1.8.2011 do 31.12.2014 vydané vlastníkem bytové jednotky; doklad o komplexním zdravotním pojištění cizinců u MAXIMA pojišťovny, a.s. s dobou platnosti pojištění od 16.9.2011 do 15.9.2013, včetně dokladu o zaplacení pojistné částky 23.000 Kč.

15. Následně žalobkyně dne 14.3.2012 předložila kolaudační souhlas ze dne 16.9.2011, čj.:výst./2689/537/11/Pu, vydaný společností NOVA ANK TRADE K.VARY s.r.o. Městským úřadem Jáchymov; doklad o přidělení čísla popisného pro stavbu „rodinného domu“ vydaný dne 3.10.2011 Městským úřadem Jáchymov; výpis z katastru nemovitostí; výpis z bankovního účtu vedené u UniCredit Bank na jméno žalobkyně za období září 2011 - březen 2012; přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2009 a 2010; k účetní jednotce NOVA ANK TRADE K.VARY s.r.o. rozvahu, výkaz zisku a ztrát jako přílohu k účetní uzávěrce za rok 2009 a 2010.

16. Při jednání dne 14.3.2012 žalobkyně potvrdila správnost přechodových razítek v jejím cestovním dokladu č. 63N9443736, podle nichž pobývala na území České republiky v době svého posledního dlouhodobého pobytu povoleného od 16.9.2009 do 15.9.2011 po dobu 108 dnů, tj. od 3.11.2009 do 8.11.2009 – 6 dnů; od 25.12.2009 do 10.1.2010 - 16 dnů; od 18.2.2010 do 23.2.2010 - 6 dnů; od 1.5.2010 do 9.5.2010 - 9 dnů; od 27.5.2010 do 1.6.2010 - 5 dnů; od 24.7.2010 do 19.8.2010 - 26 dnů; od 4.3.2011 do 9.3.2011 - 6 dnů; od 29.4.2011 do 12.5.2011 - 14 dnů; od 28.7.2011 do 13.8.2011 - 17 dnů; od 13.9.2011 do skončení platnosti povolení 15.9.2011 - 3 dny. Téhož dne byl vyslechnut manžel žalobkyně, který shodně jako žalobkyně potvrdil, že společně s manželkou pobývali na území České republiky v době od 16.9.2009 do 15.9.2011 po dobu 108 dnů.

17. Prvostupňový správní orgán žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě neprodloužil podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců.

18. Prvostupňový správní orgán odůvodnil rozhodnutí tím, že podle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce*. Podle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je oprávněn podat cizinec, který na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů, hodlá na území přechodně pobývat po dobu delší než 6 měsíců a trvá-li stejný účel pobytu*. Na základě cestovního dokladu a výpovědi žalobkyně a jejího manžela dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že žalobkyně využívala povolení k dlouhodobému pobytu pouze formálně a na území České republiky se v rámci povolení k dlouhodobému pobytu na 730 dnů s platností od 16.9.2009 do 15.9.2011 pobývala maximálně 108 dnů. Vzhledem k délce pobytu v rámci posledního povoleného pobytu lze pobyt žalobkyně v souladu se zákonem o pobytu cizinců realizovat formou krátkodobých víz. Prvostupňový správní orgán proto učinil závěr, že žalobkyně přestala splňovat některou z podmínek pro udělení víza dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, čímž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

19. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí dne 29.3.2012 odvolání, ve kterém namítala, že § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nestanovuje přesnou délku, po kterou musí cizinec pobývat na území České republiky, aby splnil podmínku pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Namítala, že je nutno žádost posuzovat individuálně ve vztahu ke konkrétnímu účastníku řízení tak, aby rozhodování korespondovalo se smyslem zákona o pobytu cizinců. Uvedla, že podnikatelskou činnost prostřednictvím uvedené společnosti na území skutečně provozuje, což doložila listinnými důkazy. Uznala, že pobývala větší část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mimo území Česko republiky, avšak z důvodů týkajících se jejich podnikatelské činnosti. Nemůže se proto jednat pouze o formálnost povoleného pobytu. Namítala, že splnila všechny podmínky pro to, aby jí byla doba platnosti povoleného dlouhodobého pobytu prodloužena. Nebude-li její žádosti vyhověno, bude jí znemožněna jakákoliv podnikatelská činnost na území České republiky, kterou zde provozovala a se kterou bylo spojeno i vynaložení

nemalých finančních prostředků. K odvolání bylo přiloženo přiznání k dani z příjmů společnosti NOVA ANK TRADE K.VARY s.r.o. za rok 2011.

20. V doplnění odvolání podaném 20.12.2013 žalobkyně uvedla, že společně se svým manželem jsou vedle společnosti NOVA ANK TRADE K.VARY s.r.o. ještě společníci a jednatelé ve společnosti POTOK NOVA trade s.r.o., která uzavřela dne 21. 11. 2013 kupní smlouvu, prostřednictvím které do svého vlastnictví nabyla rozestavěnou budovu v katastrálním území Karlovy Vary, kdy kupní cena byla sjednána ve výši 51.000.000 Kč. Tato budova by měla sloužit jako „víceúčelový dům s převažující funkcí ubytování“ a za tímto účelem byla dne 12. 11. 2013 uzavřena smlouva o dílo se společností STASKO plus. spol. s r.o., jejímž předmětem je zhotovení uvedené stavby za sjednanou cenu 51.258.589 Kč. V souvislosti s přípravou a realizací tohoto podnikatelského záměru žalobkyně pobývala na území České republiky v roce 2013 s krátkými přestávkami nepřetržitě, jak vyplývá z otisků přechodových razítek v jejím cestovním dokladu. Plnění uvedeného podnikatelského záměru je finančně i časově náročné, což si vyžádá pobyt žalobkyně na území České republiky i v budoucnu. Předložen byl výpis z obchodního rejstříku společnosti POTOK NOVA trade s.r.o., výpis z živnostenského rejstříku s oprávněním od 16.12.2013 na dobu neurčitou, výpis z katastru nemovitostí, kupní smlouva uzavřená mezi společností POTOK NOVA trade s.r.o. a společností Rezidence Svahová s.r.o. uzavřená dne 21.11.2013, smlouva o dílo uzavřená společností POTOK NOVA trade s.r.o. a společností STASKO plus. spol. s r.o. dne 12.11.2013.

21. V druhém doplnění odvolání podaném dne 17.10.2014 žalobkyně předložila další důkazy. Fotokopii cestovního dokladu s otisky přechodových razítek, dle kterých byl dle žalobkyně v roce 2013 a 2014 její pobyt na území České republiky nepřetržitý. Výpis z bankovního účtu společnosti POTOK NOVA trade s.r.o. za období od 7.8.2013 do 7.10.2014, který dle žalobkyně dokazuje časovou frekvenci plateb prováděných v souvislosti s dostavbou „víceúčelového domu s převažující funkcí ubytování“ a následným prodejem bytových a nebytových jednotek v této budově. Prokazuje, že je uvedený podnikatelský záměr fakticky realizován a jeho naplnění vyžaduje pobyt žalobkyně na území České republiky. Rovněž soukromý život je v poslední době realizován na území České republiky, proto by zamítavým rozhodnutím o její žádosti došlo k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého života, zejména však do její podnikatelské činnosti, neboť rozsah společnosti vylučuje, aby ji řídila ze zahraničí.

22. Ve třetím doplnění odvolání podaném dne 16.1.2015 žalobkyně uváděla, že je uvedený podnikatelský záměr fakticky realizován. Jedná se o projekt v hodnotě desítek milionů korun, jehož naplnění vyžaduje pobyt žalobkyně na území České republiky. Zamítavým rozhodnutím o žádosti by rovněž došlo k zásahu do soukromého života žalobkyně. Předložila protokol o předání dokončené stavby zhotovitelem (společnost STASKO plus. spol. s r.o.) a jejím převzetí objednatelem (POTOK NOVA trade s.r.o.).

23. Dne 20.2.2015 předložila žalobkyně výpis z obchodního rejstříku a výpis z bankovního účtu společnosti NOVA ANK TRADE K. VARY s.r.o. u Evropsko-Ruské banky, výpisy z katastru nemovitostí, kolaudační souhlas jako doklad o povoleném účelu užívání stavby společnosti POTOK NOVA trade s.r.o., zprávu Všeobecné zdravotní

pojišťovny ČR o přidělení čísel pojištěnců žalobkyni a jejímu manželovi, která dle žalobkyně potvrzuje jejich zaměstnanecký poměr, smlouvu o výkonu funkce jednatele společnosti POTOČK NOVA trade s.r.o. uzavřenou dne 28.11.2014. Žalobkyně uváděla, že je neopomenutelným faktem, že by měla žalovaná odvolání posuzovat podle tehdy zjištěných závěrů, avšak žalovaná by neměla být přehlédnuta zásadní změny, které v případě žalobkyně nastaly v období mezi podaným odvoláním a dnešním dnem. Nově zjištěné skutečnosti jsou zásadní, neboť v době podání odvolání v dubnu 2012 nedisponovala žalobkyně tak zaběhlým a fungujícím mechanismem právnických osob, jak je tomu dnes. Obchodní společnosti, ve kterých se žalobkyně účastní svými vlastnickými podíly a pro které vykonává pracovní funkce na pozicích statutárních orgánů, jsou přínosem pro region, ve kterém sídlí, a vystupují jako řádný daňový subjekt a zaměstnavatel. Dle žalobkyně jí předložené nové důkazní prostředky prokazují její fungující podnikatelskou činnost na území České republiky.

24. Žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 25.6.2015 odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Vycházela při tom z konstrukce důvodů pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. povolení k dlouhodobému pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dle žalované „*podmínkou pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je splnění všech zákonem stanovených podmínek při udělení dlouhodobého pobytu. Jestliže účastnice řízení přestane splňovat byť jedinou podmínku pro povolení k dlouhodobému pobytu, nemůže jí být doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu prodloužena.*“ Skutečnost, že žalobkyně přestala splňovat podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu, resp. jeho prodloužení ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaná spatřovala v tom, že v době posledního povoleného pobytu od 16.9.2011 do 15.9.2011 pobývala na území České republiky 111 dnů, jak tyto doby rozepsala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalované „*udělení povolení k dlouhodobému pobytu bez jeho faktické konzumace po zákonem předpokládanou dobu pobytu ukazuje na jeho formálnost, což je v rozporu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců, a z toho vyplývající závažnou překážkou pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně tudíž postupoval v souladu se zákonem, když žádost účastnice řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítl.*“

25. K odvolací námitce, že žalobkyně v souvislosti s přípravou a realizací podnikatelského záměru pobývala v roce 2013 na území České republiky s krátkými přestávkami, nepřetržitě, žalovaná uvedla, že „*skutečnost pobytu účastnice řízení na území Schengenského prostoru po dobu pouhých 111 dnů je dostatečně prokázána na základě příletových a odletových razítek v cestovním dokladu, jenž představuje relevantní důkaz v rámci rozhodování. Pokud má účastnice řízení za to, že celková doba jejího pobytu na území byla delší, měla správnímu orgánu I. stupně předložit další podklady, které by tvrzení o jejím častějším pobytu na území podporovaly. Komise navíc podotýká, že do protokolu o výsledku sama účastnice řízení uvedla, že s počtem dnů uvedených správním orgánem I. stupně souhlasí.*“

26. K odvolací námitce, že ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nestanovuje přesnou délku, po kterou musí cizinec pobývat na území České republiky, žalovaná uvedla, že „*smyslem udělování povolení k dlouhodobému pobytu jako vyššího pobytového oprávnění je možnost účastnice řízení pobývat na území po delší dobu, než na*

kterou jsou udělována víza k pobytu. Koncepce zákona č. 326/1999 Sb. týkající se jednotlivých institutů pobytů vychází z předpokládané délky pobytu na území České republiky. Zatímco u dlouhodobého pobytu zákon předpokládá pobyt po dobu delší než 6 měsíců, u víza k pobytu nad 90 dnů předpokládá délku pobytu delší 3 měsíců. Účelem ani smyslem institutu dlouhodobého pobytu tedy není udělovat povolení k dlouhodobému pobytu účastníci řízení, která jej k plnění předpokládaného účelu nepotřebuje a využívá jej pouze ke krátkodobým pobytům.“ V té souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8.1. 2015, č.11A 75/2014-37, kde je uvedeno: „Žalobce jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který mu byl pobyt na území povolen. Hodlal-li žalobce podnikat na území České republiky s tím, že charakter jeho podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje jeho soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závět, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníkovi řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.“

27. K žalobkyni předloženým listinným důkazům týkajícím se její činnosti ve společnostech NOVA ANK TRADE K. VARY s.r.o. a POTOK NOVA trade s.r.o. žalovaná uvedla, že *„důvodem pro zamítnutí žádosti bylo zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území České republiky, nikoli neplnění účelu pobytu. S ohledem na to, že zde účastnice řízení pobývala jen minimálně, má Komise za to, že účastnice řízení je schopna spravovat svoji společnost i ze zahraničí, popř. prostřednictvím krátkodobých víz či víza k pobytu nad 90 dnů.“*

28. K námitce nutnosti individuálního posouzení žádosti žalovaná uvedla, že *„při svém rozhodování přihlédla a zvážila všechny individuální skutkové okolnosti posuzovaného případu a konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. a zákonem č. 326/ 1999 Sb. Vylučuje tak skutečnost, že by správní orgán I. stupně zvolil ve svém rozhodování postup, který neodpovídá principům demokratického právního státu a dobré správy, resp. že by ve stejných či podobných případech rozhodoval různě. Komise konstatuje, že každé správní řízení je pro své rozhodování natolik specifické, že na něj nelze aplikovat stejný postup, který je uplatňován v ostatních případech.“*

29. K námitce, že je podnikání časově i finančně náročné, což si vyžádá její pobyt na území České republiky i v budoucnu, žalovaná uvedla, že *„dlouhodobý pobyt nelze prodloužit, byla-li shledána závažná překážka pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívající v nesplnění podmínky pobytu na území Česko republiky.“*

30. Za nedůvodné označila žalovaná námitky, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřiměřenému zásahu do podnikatelské činnosti žalobkyně, neboť rozsah této činnosti vylučuje, aby žalobkyně řídila společnost ze zahraničí, a námitku, že je podnikatelský záměr

fakticky realizován a vyžaduje pobyt žalobkyně na území. Dle žalované, ačkoliv žalobkyně „pobývala větší část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mimo území České republiky, jak vyplývá z kopie cestovního dokladu, podnikatelský záměr společnosti NOVA ANK TRADE K. VARY s.r.o. byl fakticky realizován. Výše uvedené tedy jen potvrzuje, že podnikatelská činnost účastnice řízení nevyžaduje povolení k dlouhodobému pobytu na území.“

31. Žalovaná se dále zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. Uvedla, že „z judikatury vyplývá, že intenzita dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života cizince je přímo úměrná délce pobytu, po kterou cizinec na území České republiky a Schengenského prostoru pobýval po dobu platnosti posledního povoleného dlouhodobého pobytu. Účastnice řízení pobývala na území České republiky a Schengenského prostoru v rámci posledního povoleného pobytu nejvýš 111 dnů, což snižuje dopad rozhodnutí o dalším neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jejího soukromého a rodinného života. Účastnice řízení do protokolu o výsledku ze dne 14. 3. 2012 uvedla, že pobyt na území České republiky má povolen od roku 2008. S ohledem na toto tvrzení má Komise za to, že vazby k zemi původu nemohly být zpřetrhány. Navíc z informačního systému cizinců vyplývá, že účastnice řízení má na území České republiky z rodinných příslušníků pouze manžela, B.Y. Vzhledem k tomu, že ten pobývá na území České republiky pouze na základě víza za účelem strpění s dobou platnosti do 2.8.2015 a nebyla mu pravomocně prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě, dospěla Komise k závěru, že zamítavým rozhodnutím nebude zasazeno do rodinného a soukromého života účastnice řízení a napadené rozhodnutí Komise nepovažuje za nepřiměřené.“

Právní hodnocení

32. V daném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí žalované, jímž nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně v době posledního povoleného dlouhodobého pobytu v období od 16.9.2009 do 15.9.2011 pobývala na území České republiky po dobu 111 dnů. Správní orgány obou stupňů posoudily tuto skutečnost jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bránící prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

33. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území

z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Podle § 37 odst. 2 poslední věta zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

34. Zákon o pobytu cizinců nestanoví přesně, kolik dnů musí cizinec v době, kdy je mu povolen dlouhodobý pobyt pobývat na území České republiky. Posouzení délky doby pobytu s ohledem na to, zda cizinec naplnil účel povoleného pobytu, je nutno činit vždy v souvislosti s okolnostmi konkrétního případu. Žalobkyně v rámci odvolacího řízení, které bylo zahájeno podáním odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dne 29.3.2012 a ukončeno vydáním napadeného rozhodnutí dne 25.6.2015, doplňovala své tvrzení o pobytu na území České republiky v letech následujících, zejména v roce 2013 a 2014, kdy zde z důvodu svých podnikatelských aktivit pobývala téměř nepřetržitě. Ke svým tvrzením předkládala důkazy. Dle výpisu z obchodního rejstříku jsou žalobkyně a její manžel dvěma ze tří společníků a jednatelů společnosti NOVA ANK TRADE K. VARY. Jedinými společníky a jednatelem jsou pak oba ve společnosti POTOK NOVA trade s.r.o. (viz odst. 19-23). Žalobkyně se snažila předloženými důkazy prokázat, že zejména společnost POTOK NOVA trade s.r.o. vyvíjí na území České republiky aktivně svoji podnikatelskou činnost, kterou je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Ve výpisu z obchodního rejstříku uvedené společnosti je uveden záznam o zástavním právu pro Evropsko-ruskou banku, a.s., IČ 284 28 943, se sídlem Štefánikova 78/50, 150 00 Praha 5, k zajištění pohledávky ve výši 25.500.000,-- Kč s příslušenstvím proti společnosti POTOK NOVA trade s.r.o., IČ 291 17 623, na základě smlouvy o úvěru č. 111221/2.1/2013 ze dne 31.10.2013 a pohledávky ve výši 43.500.000,-- Kč s příslušenstvím proti společnosti POTOK NOVA trade s.r.o., IČ 291 17 623, na základě smlouvy o úvěru č. 111221/2.2/2013 ze dne 30.10.2013. Žalovaná však žalobkyni předkládané důkazy o jejích podnikatelských aktivitách nehodnotila z pohledu pobytu žalobkyně na území České republiky, který byl dle tvrzení žalobkyně nezbytný pro podnikatelskou činnost žalobkyně, ale hodnotila je tak, že není při rozhodování o žádosti žalobkyně zpochybňováno plnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu, ale jinou závažnou překážkou je skutečnost, že žalobkyně v období jejího posledního povoleného dlouhodobého pobytu pobývala na území České republiky toliko 111 dnů.

35. Proto krajský soud posuzoval otázku, zda je za této situace možné vyhodnotit jako jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců skutečnost, že žalobkyně, v době svého posledního povoleného pobytu v období od 16.9.2009 do 15.9.2011 pobývala na území České republiky pouze po dobu 111 dnů.

36. Co se týče obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011, čj. 1 As 24/2011-79: „Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26. I to mohlo být

důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení.“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 17.12.2008, čj. 1 As 68/2008-126, uvedená zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

37. Pro aplikaci uvedeného obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, je rozhodující, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Je-li například důvodem rozhodnutí o žádosti chování žadatele předcházející podání žádosti (např. spáchání trestného činu), nemusí být nijak významné, že se žadatel po podání žádosti již chová jinak (tj. trestnou činnost nepáchá). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.3.2016, čj. 7 Azs 29/2016 – 22).

38. To však nutně neznamená, že by musel odvolací orgán vždy znovu ověřovat skutkový stav zjištěný prvostupňovým orgánem. V situaci, kdy rozhoduje v zákonných lhůtách a nevyvstane žádná pochybnost o tom, že zjištěný skutkový stav je stále aktuální, to jistě není žádoucí. Pokud však, jako v daném případě, bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 23.3.2012 a napadené rozhodnutí dne 25.6.2015, je na místě důvodná pochybnost o aktuálnosti skutkového stavu zjištěného prvostupňovým správním orgánem. Vzhledem k uvedenému značnému časovému odstupu mezi rozhodováním prvostupňového správního orgánu a žalované bylo povinností žalované zabývat se námitkami žalobkyně týkajícími se jejího pobytu na území České republiky v letech 2013 a 2014. Za této situace žalovaná nemohla vycházet toliko ze skutkového stavu zjištěného prvostupňovým správním orgánem. Uvedená časová prodleva, resp. nečinnost žalované při rozhodování o odvolání žalobkyně, nemůže jít bez řádného posouzení aktuálního skutkového stavu a jeho vlivu na rozhodování o žádosti žalobkyně k tíži žalobkyně. Žalovaná hodnotila důkazy předložené žalobkyní v rámci odvolacího řízení, které probíhalo přes tři roky, jen z pohledu, že v daném řízení o žádosti žalobkyně není zpochybňováno plnění účelu pobytu žalobkyně na území České republiky, tedy podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně však své důkazy předkládala proto, aby prokázala, že v letech následujících na území České republiky pobývá téměř nepřetržitě, což dokládala i přechodovými razítky ve svém cestovním dokladu. Aniž by se žalovaná s těmito tvrzeními a předkládanými důkazy vypořádala, pokud jde o následný pobyt žalobkyně na území České republiky, nemohla učinit závěr, že je zjištěno, že žalobkyně na území České republiky v době posledního povoleného pobytu v období od 16.9.2009 do 15.9.2011 pobývala pouze po dobu 111 dnů jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně. Protože žalovaná nevycházela při rozhodování ze skutkového stavu, který tu byl v době jejího rozhodování, zrušil soud napadené rozhodnutí pro tuto vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o žádosti žalobkyně.

Závěr

39. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná. Zrušil proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

V. Náklady řízení

40. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto jí soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*).

41. Zástupce žalobkyně požadoval na nákladech řízení odměnu za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání ve věci samé, další porada s klientem přesahující jednu hodinu, účast při soudním jednání dne 19.4.2016) a 4 režijní paušály za tyto úkony, náhradu za cestu z Prahy do Plzně a zpět dne 19.4.2016 (cesta na jednání soudu), náhradu za dvě cesty z Prahy do Karlových Varů a zpět dne 6.7.2015 a 15.4.2016 (cestu dne 6.7.2015 absolvoval za účelem přednesu závěrů na jednání s žalovanou a z důvodu návštěvy žalobkyně v místě jejího pobytu; cestu dne 15.4.2016 absolvoval za účelem další porady s žalobkyní přesahující jednu hodinu, jež byla učiněna před soudním jednáním, kde žalobkyně předala zástupci aktuální důkazy) a náhradu za proměřkaný čas za cestu z Prahy do Plzně a zpět a za obě cesty z Prahy do Karlových Varů a zpět.

42. Zástupce žalobkyně náklady řízení dokládal technickým průkazem vozidla Audi A3, SPZ: 3K28582 a listinou označenu jako „*přehled úkonů N.B. 57 A 94/2015*“ ze dne 25.4.2016.

43. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu činí 3.100,- Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300,- Kč.

44. Odměna advokáta sestává ze 3 úkonů právní služby, a to jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé - žaloba) a jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu (účast na jednání soudu dne 19.4.2016), tj. včetně paušální částky **10.200,- Kč** (9.300,- Kč + 900,- Kč). Odměnu a režijní paušál za jeden úkon – další porada s klientem přesahující jednu hodinu dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu soud žalobkyni nepřiznal, neboť konání porady zástupce žalobkyně s žalobkyní nebylo soudu doloženo (z předložené listiny označené jako „*přehled úkonů N.B. 57 A 94/2015*“

ze dne 25.4.2016, která byla bez jakéhokoliv podpisu, razítka či jiného potvrzení soud toliko zjistil přehled úkonů, jež vykonal zástupce pro žalobkyni; údaje například o délce porady, obsahu porady či podpisy zástupce žalobkyně a žalobkyně potvrzující konání porady soud z této listiny nezjistil).

45. Náhrada cestovních výdajů advokáta vozidlem Audi A3, SPZ: ... za 95 km ze sídla advokáta (Vladislavova 18, Praha 1) do sídla soudu (Veleslavínova 40, Plzeň) a zpět činí **1.399,16 Kč** (722 + 677,16). Základní sazba dle § 1 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška č. 385/2015 Sb.“) činí **722,- Kč** (u osobních silničních motorových vozidel 3,80 Kč za 1 km jízdy; $3,80 \times 190 = 722$). Náhrada za pohonné hmoty činí **677,16 Kč** [výše průměrné ceny za 1 litr pohonné hmoty podle § 158 odst. 3 věty třetí zákoníku práce činí podle § 4 písm. b) vyhlášky č. 385/2015 Sb. u Benzínu 98 33,00 Kč; průměrná spotřeba na 100 km dle technického průkazu činí 10,8 litrů/100 km; množství spotřebované pohonné hmoty = $10,8 \times 1,90 = 20,52$; násobek ceny pohonné hmoty 33,00 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty $20,52 = 677,16$ Kč].

46. Náhrada za promeškaný čas za cestu na jednání soudu dne 19.4.2016 podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu z Prahy do Plzně a zpět **400,- Kč** (4 půlhodiny po 100 Kč).

47. Soud žalobkyni nepřiznal požadovanou náhradu za dvě cesty z Prahy do Karlových Varů a zpět dne 6.7.2015 a 15.4.2016 a náhradu za promeškaný čas za tyto cesty, neboť žalobkyně konání těchto schůzek jakožto cesty vykonané zástupcem žalobkyně za žalobkyni nijak nedoložila.

48. Odměna advokáta sestává z odměny za právní služby včetně režijních paušálů v částce 10.200,- Kč, náhrady cestovních výdajů 1.399,16 Kč, náhrady za promeškaný čas 400,- Kč, a činí celkem **11.999,16 Kč**.

49. K odměně advokáta bylo připočteno **4.000,- Kč** za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000,- Kč dle položky 18 bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o soudních poplatcích) a za zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví ve výši 1.000,- Kč podle pol. 20 Sazebníku poplatků, přílohy zákona o soudních poplatcích.

50. Náklady řízení tak činí 15.999,16 Kč, zaokrouhlené na **15.999,- Kč**. K plnění byla podle § 64 s.r.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.r.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 19. dubna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová